У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. No. 232. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 19-го ГРУДНЯ (DECEMBER) 1970 Ч. 232. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 18 грудня 1970

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН НАКЛАВ ВЕТО на запропонований конференцією Сенату і Палати Репрезентантів законопроєкт про приділення понад 9 більйонів долярів на потреби вишколу і забезпечення людей працею. Президент сказав, що той законопроєкт мало чим відрізняється від давнішого, з-перед 35 років, який виявився не ефективним. Багато грошей пішли б на такі видатки, які насправді не покращили б становища вишколу робітників та їх трудозабезпечення.

ФІНАНСОВА КОНТРОЛЯ В НЮ ЙОРКУ ВІДКРИЛА багато нових зловживань в ділянці використання міських фондів. На 17 разів від 1968 року збільшилась кількість загублених, або вкрадених чеків соціяльного забезпечення - допомоги. Також кількість негайних виплат на потреби соціяльної допомоги в Ню Йорку надзвичайно зросла: в 1964 р. на таку допомогу було видано понад 4 мільйони долярів, а вже в 1968 р. видано більше як 85 мільйонів долярів. Не дивно, що місто - велетень Ню Йорк потрапило у фінансову скруту.

НА ВІЙСЬКОВОМУ СУДІ У ФОРТ БЕННІНҐУ свідок Томас Кінч виявив, що, за його словами, після масакри в Мілаї у Південному В'єтнамі, на землі залишилося 310 трупів, а підсудний капітан Ернст Медіна мав тоді заявити, що „прийняття закінчилось" — „парті іс овер". Свідок був поблизу капітана Медіни в той час, коли американські вояки стріляли до цивільних в'єтнамців.

СУД В БУЕНОС АЙРЕСІ ЗАСУДИВ ТРЬОХ викрадачів і вбивць колишнього президента Арґентини Арамбуру, в тому й одного римо - католицького священика-комунізанта. Найвищий засуд дістав письменник для телевізії 27-річний Карльос Маґід — 18 років тюрми. Колишнього президента Арамбуру було знайдено замордованого після довгих розшуків.

КОНҐРЕСОВА КОМІСІЯ ЗМЕНШИЛА видатки на оборону на два більйони долярів, і Палата Репрезентантів схвалила те зменшення. Але секретар оборони Мелвін Лерд сказав, що таке скорочення бюджету лише пошкодить справі оборони ЗСА, крім того, доведеться значно скорочувати кількість людей, затруднених в промисловості для оборони країни.

ЗАПРОШЕНІ БЮРОМ ЕКОНОМІЧНОЇ НАГОДИ та Крайовою Радою для індіянських справ доВаррентону, Вірджінія, яких 150 індіян відбули там не лише свої триденні засідання. Обурені тим, що бара в будинку засідань була замкнена, індіяни вкрали яких 500 долярів з каси, побили меблі, вкрали килим тощо. Поліція навела лад, не заарештувавши нікого, але індіяни зобов'язались заплатити 500 дол. за шкоди.

ЧИМАЛО ҐУБЕРНАТОРІВ - РЕСПУБЛІКАНЦІВ, які відбувають свій з'їзд в Сан Веллі, Айдаго, спільно з новообраними губернаторами з рамени Республіканської партії, зустрілися з віце - президентом Спіро Еґню. Багато з них виявили невдоволення передвиборчою тактикою і промовами віце - президента. Губернатори висловили також побажання, щоб між ними й Білим Домом налагодити тісніший зв'язок.

У СВІТІ

СХІДНЬО - НІМЕЦЬКІ КОМУНІСТИ ЗВЕРНУЛИСЯ до уряду Західньої Німеччини з пропозицією, щоби віцеміністер Еґон Бар, який дотепер вів переговори із східньо - німецьким комуністичним урядом про нормалізацію взаємин між двома частинами Німеччини, знову прибув до Східнього Берліну 23 грудня ц. р. Припускають, що німецькі комуністи хочуть прийти до якогось порозуміння з урядом Західньої Німеччини ще перед найближчою зустріччю амбасадорів 4-ох великодержав, призначеною на 19 січня 1971: темою тих амбасадорських нарад є справа покращання ситуації в Західньому Берліні, який окружений східньо - німецькою територією і раз-у-раз шиканований її властями.

ҐДАНСЬК — РАНІШЕ НІМЕЦЬКИЙ ДАНЦІҐ — НАРАХОВУЄ тепер 380.000 мешканців, але найбільшим польським портом є Гдиня, колись Ґдінґен, із 170.000 мешканців. Міжнародна преса заговорила про Ґданськ, спір за який став формальною безпосередньою причиною гітлерівської агресії проти Польщі 1 вересня 1939 р., у зв'язку з кривавими заворушеннями, які сталися там в трьох перших днях цього тижня. Причиною тих заворушень був декрет, що значно підвищив ціни на харчі, одяги і паливо.

В ЕСПАНІЇ БОЯТЬСЯ за життя західньо - німецького консуля Евгена Байля, що його 1 грудня ц. р. схопили баскійські екстремісти, загрозивши, що вб'ють його, якщо будь - кого з 15-ох підсудних баскійців на розправі перед військовим трибуналом в Бурґосі засудять на смерть. Прокуратор вимагав присуду смерти проти 6-ох підсудних, — за твердженням газет — найменше два підсудні дістануть такий засуд.

У БРИТІЙСЬКІЙ ПАЛАТІ ГРОМАД РОЗГЛЯДАЮТЬ законопроєкт, який прикоротить можливість робітничих, особливо диких страйків, які вибухають без уваги на становище проводу робітничих спілок. Той законопроєкт передбачує „прохолоджуючий" період трьох місяців для переговорів між робітниками і працедавцями, та компетенцію судів забороняти страйк, що загрожує безпеці країни. Опозиційна соціялістична Партія праці й усі робітничі спілки різко оспорюють той законопроєкт, але не зможуть перешкодити схваленню його, бо широкі кола британців обурені недавнім страйком робітників електрівень, що спричинив людям великі невигоди.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР АББА ЕБАН ЗАЯВИВ у Лондоні, що Ізраїль вернеться до мирових переговорів з Єгиптом і Йорданією за посередництвом шведського дипломата Ґуннара Яррінґа „швидко" в новому році. Але припускають, що це не станеться швидше, як під кінець січня чи в лютому 1971, бо Ізраїль хоче дістати гарантії від Америки, що вона підтримуватиме його під час переговорів.

ГОЛОВА ПАЛЕСТИНСЬКИХ ПАРТИЗАНІВ ЯСІР АРАФАТ СТАВ предметом напасти збоку йорданських вояків. Він промовляв на відкритій площі в містечку Яраш в північній Йорданії, де переговорював з йорданським прем'єром Васфі Талем. Зібрані на площі йорданські вояки перебивали йому, викрикували, погрожували, спалили його авто і побили його прибічників. Врятував Ясіра Арафата названий прем'єр.

До ЗСА прибув британський прем'єр на наради з Ніксоном

Вашингтон. — В четвер 17 грудня ц. р. прибув до Вашингтону британський прем'єр Едвард Гіт: його привітали 19 гарматними стрілами, військова оркестра грала британський гимн, а при вході до Білого Дому очікували його президент Ричард Ніксон з своєю дружиною. Зараз після закінчення церемоніялу привітання — Ніксон і Гіт відбули свою першу понад 2-годинну нараду з участю своїх найближчих дорадників. Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер проголосив після тієї наради спільний заклик президента Р. Ніксона і прем'єра Е. Гіта до країн Близького Сходу, щоб якнайскоріше розпочати морові переговори між Ізраїлем та його арабськими сусідами. Розмова Ніксона й Гіта охопила широкий діяпазон актуальних міжнародних справ, як американсько-совєтські переговори про обмеження різних родів стратегічної зброї, недалеке приступлення Британії до Европейської Економічної Спільноти, східньо - европейська політика теперішнього канцлера Західньої Німеччини Віллі Брандта і т. п. Британський прем'єр зокрема стурбований можливістю схвалення в Конґресі закону, що обмежить закордонний імпорт до Америки. Британці лякаються, що вони втратять через те кругло 2 більйони річно, що їх осягають з свого експорту до ЗСА. Американські торговельні кола вважають, що британський експорт до Америки зменшиться найбільше на 200 мільйонів дол. річно.

В Сенаті заблоковано законопроєкт про підвишку пенсій із Соціяльного Забезпечення

Вашингтон. — Під час затяжних і гарячих дебат у Сенаті ЗСА, які відбувалися в четвер 17 грудня ц.р., й у зв'язку з намаганням деяких противників не допустити до схвалення законопроєкту про обмеження торгівлі із закордоном, що його Сенат розглядає разом із проєктом підвишки пенсій із Соціяльного Забезпечення, вирішено на пропозицію републіканського сенатора Джевітса з Ню Йорку дебатувати й голосувати окремо над кожною із 287 запропонованих до цього законопроєкту поправок і додатків. У практиці це визначає, що підвишка пенсій із Соціяльного Забезпечення не буде схвалена теперішнім 91-им Конґресом, який має діяти тільки до 3 січня 1971 року в полудне, але вже хіба аж 92-им Конґресом, який збереться 21 січня 1971 р. Виступаючи проти голосування над усіма поправками і додатками разом — сен. Джевітс заявив, що він сильно підтримує справу підвишки пенсій із Соціяльного Забзпечення на десять відсотків, але ж не може погодитися на пропоновані обмеження торгівлі із закордоном, бо вони можуть бути нищівними для ЗСА. Зрештою, заявив Джевітс, відкладення підвишки пенсій із Соціяльного Забезпечення не відіб'ється шкідливо на пенсіонерах, бо якщо схвалить цю підвишку 92-ий Конґрес, то вона буде ретроактивною, значить буде обов'язувати від 1 січня 1971 року.

Законопроєкт про безпеку праці передано до підпису Президентові

Вашингтон. — В Палаті Репрезентантів закінчилася майже трирічна боротьба за схвалення законопроєкту про безпеку праці, що її вели з одного боку представники індустрії через прихильних їм конґресменів і, з другого, організований світ праці, значить професійні спілки ЗСА. У висліді дебат схвалено цей законопроєкт з постановою про встановлення федерального нагляду в індустрійних і сільсько-господарських, фабричного типу, підприємствах. Був схвалений законопроєкт 308 голосами проти 60 і зараз вже після того його передано до Білого Дому. Вважають, що Президент його напевно підпише. Згідно з постановами цього законопроєкту секретар праці буде встановляти стандарти безпеки для всіх фабрик, фарм і будівельних підприємств зв'язаних із міжстейтовою торгівлею. Над виконанням цих приписів й інструкцій матиме нагляд спеціяльна тричленна рада, покликувана Президентом. Представники світу праці домагалися, щоб секретар праці не тільки встановляв стандарти праці ,але й мав нагляд над їх дотримуванням. Схвалений законопроєкт є компромісовий.

ЗЕМЛЕТРУС У ПЕРУ

Перуанський хлопчик стоїть перед розваленим внаслідок землетрусу будинком. Під час землетрусу, що постиг північні області країн Перу й Еквадору, згинуло понад 50 осіб.

ВІЙСЬКО І ПОЛІЦІЯ ДІСТАЛИ НАКАЗ СТРІЛЯТИ ДО ДЕМОНСТРАНТІВ У ПОЛЬЩІ

Варшава. — Польський прем'єр Юзеф Циранкевіч признав у радіотелевізійній промові до народу в четвер 1 7грудня, що в Ґданську, Гдині й Сопоті над Балтійським морем відбулися триденні заворушення, внаслідку яких були „кільканадцять" убитих і сотні ранених однаково по стороні цивілістів, як поліції. В допомогу поліції викликано військо й одні і другі дістали наказ стріляти задля привернення ладу. Циранкевіч розпочав свою промову драматичним зворотом: „Громадяни — промовляю до вас у поважному часі". Він скидав вину за заворушення на „анархістів, хуліганів і кримінальні елементи' 'та на „ворогів соціялізму, ворогів Польщі". Він таврував також польських портових робітників у Ґданську, які „нерозумно й без почуття відповідальности залишили свою працю й вийшли на вулицю, давши нагоду покидькам, авантуристам і ворогам до актів вандалізму, грабежів і вбивства". Циранкевіч грав на патріотичних струнах, говорючи про велич польського минулого, безпеку Польщі та „заслуги соціялізму" у співпраці з СССР й іншими „соціялістичними" країнами. Говорячи про підвишку цін на харчові продукти, одяги й паливо Циранкевіч запевняв, що тої підвишки не заведено, щоб держава дістала вищий посередній податок ,та натякнув, що не виключена ревізія того розпорядку: „Будемо продовжувати говорити й передискутовувати всі ці справи, але в атмосфері спокою і нормального життя". Крім трьох вище названих польських міст — також Щецін над Балтійським морем був тереном демонстрацій. В усіх тих містах заведено поліційну годину. В усіх інших більших містах Польщі вулицями ходять військові стежі, щоб протидіяти перекиненню заколоту й до інших міст. За коментарями західньої преси — ті заворушення в Польщі можуть захитати позицію польського комуністичного диктатора Владислава Ґомулки й можуть пошкодити взаєминам Польщі з Заходом.

Московська „Правда" почала погромницьку кампанію проти дисидентів і зокрема проти Солженіцина

Москва. — Керівники совєтського уряду й партії виступили з погрозою знищення невеликої групи політичних дисидентів, які останніми роками виступали з критикою режиму або ж із вимогами встановлення таких чи інших свобід, зокрема свободи слова і переконань, і які своїми виступами привернули увагу світової опінії. У надрукованій в „Правді" з 17 грудня ц. р. за підписом І. Александрова статті цей орган Центрального Комітету КПСС, що „совєтський народ не дозволить нікому топтати його історичних традицій" і „збільшує свою чуйність", щоб своїх „ворогів" унешкідливити. У статті натавровується гостро „внутрішні еміґранти" такого типу, як Александер Солженіцин, які своїми писанями „знеславлюють" совєтський лад і його досягнення. В дальшому автор статті визначає, як негідників, деяких совєтських істориків і літераторів, між ними Андрея Амальрика і Владіміра Буковського, які були засуджені на коротші чи довші реченці за свої „антисовєтські дії". Зазнавши невдачі з такими „мерзенниками" — сказано в статті — західні „герольди антикомунізму вирішили покористуватися провокаціями більшого стилю, почали створювати широкий розголос навколо прізвища Солженіцина". Називаючи між іншим також совєтського письменника Анатоля Кузнєцова, який втік на Захід й опублікував свої ревеляції про затискування літературної і мистецької творчости совєтським режимом і його цензурою, „Правда" заявляє, що „проти цієї невеликої банди ренеґатів стоять зґуртовано сотки тисяч вірних і відданих справі комунізму совєтських громадян, які будували велике суспільство і цього факту не можна нікому іґнорувати і применшувати його значення". Натавровані в статті „Правди" також „внутрішні іміґранти" меншого маштабу, усякі „покидьки суспільства", які, мовляв, облягають бюра закордонних кореспондентів і продають за цигарки і віскі свої брудні фальшивки".

У Сайґоні відбуваються важливі військові наради

Сайгон. — Головний командир американських збройних сил на Тихому океані адмірал Джан МекКен прибув до столиці Південного В'єтнаму на наради з високими американськими старшинами у Південному В'єтнамі, як також із амбасадорами ЗСА у Південному В'єтнамі, Ляосі, Камбоджі і Таі (Сіямі),які прибули для зустрічі з ним до Сайґону. Ця нарада стоїть у зв'язку з одного боку із посиленим американським бомбардуванням північно-в'єтнамськи шляхів постачання і загрозою відновити бомбардування Північного В'єтнаму, — з другого боку — посиленою терористичною акцією В'єтконґу у південно-в'єтнамських містах та посиленою комуністичною офензивою в Камбоджі. Головний командир збройних сил ЗСА у В'єтнамі ген. Крейтон Абрамс очолює американських старшин на нараді. Тим часом південно-в'єтнамський міністер закордонних справ проголосив, що південно-в'єтнамські збройні сили будуть зберігати 24-годинне воєнне перемир'я почавши від 24 грудня, себто на Різдво, і почавши від 31 грудня, себто на Новий Рік. Зате він нічого не згадав про традиційно святкований у Південній Азії буддистський Новий Рік 26 січня ц.р.

У Парижі відбулося 17-го грудня ц.р. 95-те з черги засідання „мирової" конференції про В'єтнам. Одинокою „новиною" на тому засіданні було закинення комуністами вимоги, щоб американські війська відійшли з В'єтнаму до 30 червня 1971 р. Замість цього голова північно-в'єтнамської делеґації Хуан Туі заявив, що „поділ годин" на відкликання своїх військ „у розсудливому часі". На те головний американський делеґат Дейвід Брус відповів, що ЗСА готові виявити плян відкликання своїх військ в рямцях загального договорення і тоді, коли дізнаються про пляни Північного В'єтнаму щодо його військ у Південному В'єтнамі, Ляосі і Камбоджі.

Другий том Англомовної Енциклопедії Українознавства появиться в лютому 1971

З Видавництва Університету в Торонті інформують, що запляновaний початково на кінець цього року випуск другого тому монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства припізниться на два місяці і буде випущений та поступить у продаж в лютому 1971-го року. Це припізнення дасть багатьом ще додаткову нагоду закупити цю велику книгу в передпродажу за знижену ціну. Рівночасно інформується, що згадане університетське видавництво в Торонті вже випустило 2,500 додаткових примірників першого тому АЕУ, що його можна вже набути у видавництві або в Головній Канцелярії УНСоюзу.

Об'єднання Українських Педагогів Канади має новий провід

Торонто. Дня 5-го грудня 1970 р. відбувся тут в приміщенні Св.-Миколаївської Школи Загальний З'їзд делегатів ОУПК. Після вислухання звітів голови, секретаря,скарбника, голови Мирового Суду і вичерпного звідомлення Контрольної Комісії, голова номінаційної Комісії А. Хорак зголосив внесок на членів нової управи з тим, що учасники З'їзду погодилися не обирати голови окремо, але щоби обрані члени самі обрали з-поміж себе голову і згодом уконституувались. У висліді короткої наради новообраних членів, голова номінаційної Комісії подав до відома склад нової управи, до якої увійшли: мґр. Володимир Кузь — голова, заступники пані мґр. Ярослава Зорич і всі голови відділів ОУПК: мґр. Іван Кузів — Торонто, пані Дарія Манило — Монтреаль, пані Іванна Качор — Вінніпеґ, мґр. Богдан Голинський — секретар, інж. Каролина Малецька — Скарбник, мґр. Тоня Горохович — прес. референт. М. Федак — референт для видавничої діяльности ОУПК, А. Харак і мґр. І. Кузів бібліотекар і архівар, мґр. Марія Кінасевич і Ольга Цвик — члени. Склад Комісій для впорядкування правописної практики залишився незмінний. Контрольна Комісія: Олександер Хмара — голова, Яків Козловський і мґр Василь Верига — члени. Мировий Суд: Тадей Залеський — голова і Наталія Закидальська та Степан Паладійчук — члени. Представник до централі КУК: пані І. Качор.

Машиніст розбив паротяг, щоб врятувати пасажирів

Київ. — Машиніст першої кляси з депо Фастів-ІІ під Києвом Микола Худолій зупинив пасажирський потяг з заповненими людьми вагонами, коли довідався від стрілочника М. Мороза, що по тій же колії, лише назустріч потягу, мчать 36 вантажних вагонів без паротяга. По телефону із станції у Фастові сповістили стрілочника М. Мороза про те, що 36 наладнаних вантажем вагонів самі покотились униз від станції і мчать назустріч пасажирському потягу. Стрілочник вчасно встиг зупинити пасажирський поїзд і запропонував негайно кинути перед ним на рейки залізні стримувачі-„башмаки". Але машиніст М. Худолій зорієнтувався, що ними велетенського вантажу стримати не вдасться. Він відчепив вагони з пасажирами і штовхнув їх назад, а сам пустив свій паровоз назустріч товарним вагонам і вискочив з паровозу. „Правда" з 12-го грудня повідомила, що через кілька секунд „паротяг обернувся в гору розбитого металю". Машиніст і пасажири врятувались. Газета вимагає покарати винних на станції Фастів, звідки самі покотились 36 вантажних вагонів.

ПИСЬМЕННИКИ З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ В ТОРОНТІ

Торонто.— Група письменників із Філядельфії мала свій літературний вечір заходами Літературного Клюбу в Торонті. Виступали: письменниця Оксана Керч, поетка — лавреатка Франківської премії в Чикаґо Міра Гармаш, та її чоловік - маляр, виконавець сатиричних прозірок Роман Гармаш-Василишин. П-і О. Керч прочитала також дотепну гумореску Володимира Куліша, нагородженого на Конкурсі ім. І. Франка в Чикаґо. „Новий Шлях" з 12-го грудня повідомляв, що всіх трьох представив зібраним д-р Богдан Романенчук. Учасники тепло прийняли талановитих гостей.

ДРУЖНІ ВІДВІДИНИ

Минулого місяця Головну Канцелярію Українського Народного Союзу та в-во „Свобода" відвідав видавець „Канадійського Фармера" п. Чарлз Доячек. В дружній розмові з головними екзекутивними урядовцями УНСоюзу та редакторами „Свободи" заторкнено багато актуальних, зокрема видавничих справ і проблем. Після появи „Свободи" в 1893-му році, черговою українською газетою в Новому Світі був саме „Канадійський Фармер", який почав появлятися в 1903-му році. Обидві газети появляються безперервно від часу своєї першої появи. На фото (зліва): п. Чарлз Доячек, головний предсідник УНС Йосип Лисогір та заступник гол. предсідника Володимир Сохан.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В обороні правопорядку

15 грудня 1970 Найвищий Суд прийняв постанову, якою скасовано прихильне полагодження Апеляційним Судом відклику Алекса С. Івенса і тим затверджено його засудження на смерть стейтовим судом в Джорджії за участь у вбивстві трьох поліціянтів в 1965 році. Справа тяглася так довго і була з юридичного погляду контроверзійною тому, що судочинство в Джорджії допускає так звані „чутки", „гірсей", як посередній доказовий матеріял, при чому в даному випадку зараховано проти А. С. Івенса зізнання робітника із в'язничного шпиталю, який навів обтяжуючий Івенса вислів одного пацієнта, обвинуваченого у змові на життя тих трьох, згодом убитих, поліціянтів. Апеляційний Суд визнав протиконституційним закон Джорджії про допускальність у судах „чуток", і на цій підставі скасував присуд першого суду. Тепер Найвищий Суд скасував той присуд Апеляційного Суду і признав право стейтових судів у Джорджії користуватися „вірогідними чутками", коли вони скріплюють інші докази вини підсудного.

Маловажливою є дана конкретна справа, яку розглядав Суд. Важливий той сутній зміст, яким є постава більшости Найвищого Суду в обороні закону, а не права підсудного користуватись різними трюками для своєї оборони. Власне такий ультраліберальний підхід в обороні підсудних був найбільш характеристичною рискою філософії Найвищого Суду під час головування в ньому Ерла Воррена. Тоді в усіх таких спірних випадках більшість 5:4 членів Найвищого Суду висловлювалася неначе принципово по стороні інтересів підсудного в ім'я якнайширших громадянських вольностей. Внаслідок цього підсудний і його адвокат мали величезні можливості жонґлювати формально - процедуральними подробицями, заперечувати важність доказів без уваги на їх суть, а з уваги на спосіб, як поліція ті докази здобула, — і використовувати існуючий лябіринт судів для щораз нових відкликів. У цьому останньому випадку з 15 грудня ц. р. більшість 5:4 висловилася у практиці проти засудженого А. С. Івенса, при чому таке становище зайняли обидва члени Найвищого Суду, призначені вже президентом Ніксоном: його голова Воррен І. Бирґер та Ґаррі А. Блекмун, які приєдналися до трьох, перед тим мінорізованих консервативних суддів — Джана М. Гарлана, Поттера Стюарта і Байрона Р. Вайта. „Язичком у вазі" став вперше Ґаррі А. Блекмун, який своїм голосом перехилив терези в некористь підсудного.

Це вже другий випадок виявлення тієї „консервативної п'ятки" в останніх кількох тижнях. 23 листопада ц. р. та „п'ятка", до якої тоді приєднався ще суддя Юґо Л. Блек, вирішила, що коли підсудний заявив на початку розправи, що він „винен", то це признання, яке в американському судівництві злагіднює кару, але унеможливлює звільнення підсудного, залишається всилі, без уваги на те, що той підсудний згодом заявляє, що він не допустився закидуваної йому провини.

Ці рішення Найвищого Суду доказали ще раз, яке значення має людина: Ерл Воррен і Артур Ґолдберґ, а після призначення Голдберга на амбасадора в Об'єднаних Націях Ейб Фортас надавали Найвищому Судові філософію лібералізму. — Ричард Ніксон заявив уже у своїй передвиборчій кампанії, що він за характер „конструктивізму". Ніксон висловився був проти того, щоб Найвищий Суд, завданням якого є авторитетно з'ясовувати Конституцію, переймав на себе неначе законодатні функції. По лінії міркувань Президента діяла 14 грудня ц. р. Палата Репрезентантів, яка схвалила резолюцію, що забороняє суддеві втручатися в дії Конгресу. Федеральний суддя Ґергард А. Ґезелл з Вашинґтону намагався перешкодити, щоб конгресова Комісія внутрішньої безпеки оприлюднила жалюгідний список 57-ох лівих екстремістів, що їх запрошувано з доповідями в університетах, наче якихось світочів. Резолюція Палати Репрезентантів стверджує право її Комісій друкувати й поширювати всякі документи.

Докладне розмежовування прав і обов'язків трьох чинників влади — законодатної, виконної і судової — скріплює правопорядок. Зокрема скріплюють його такі вироки судів, з Найвищим включно, які стають в його обороні проти порушників.

ФРАНЦІЯ І НАТО

Париж. — Свого часу ген. де Ґолль відтягнув Францію із мілітарного союзу Атлантійського Пакту, бажаючи таким способом протестувати проти першорядної ролі, що її грала й грає Америка у цьому союзі. Мотивував він свій крок також тим, що Франція має інтереси в тих просторах, яких НАТО не покриває своїм засягом, наприклад, Індійський океан (договір з Мадаґаскаром про допомогу в обороні тощо).

Одночасно де Ґолль став був чемпіоном „замирення зі Сходом", а його лінію потверджує Ж. Помпіду, подорож якого до Москви совєтські головачі розтрублюють у всі труби як „історичну". Устами Помпіду Франція зайняла позитивне становище до совєтської пропозиції — відбути загальну европейську конференцію безпеки, що охоплювала б членів НАТО й Варшавського пакту. Франція також прихильно потрактувала договір, підписаний між Бонном і Москвою, вислала свого прем'єра до Варшави під час польсько - німецьких переговорів.

Але... Франція бачить, що СССР поступає вперед у ділянці продукції зброї — конвенціональної та нуклеарної. Совєтська фльота стала другою щодо сили у світі. Вона диспонує 350 озброєними балістичними ракетами підводними човнами, з чого 75 з атомовими моторами. І кожного року СССР будує нових 12 човнів цього небезпечного типу. Фльота ця, присутня на всіх водах світу, заклала поважні бази в Середземному морі.

Одночасно СССР побудував модерну рибальську фльоту, кораблі якої можуть транспортувати по 50 рибальських човнів або... по 50 десантних човнів. Совєтська морська піхота зростає також, і большевики не криються з тим, що вони готові до десантів у кожній закутині нашої плянети.

Це змусило НАТО схвалити збільшення зброєнь на 900 мільйонів долярів, розложених на найближчих п'ять років. На цю ухвалу Франція не реаґувала, вважаючи, що має рацію продовжувати лінію де Ґолля та рахуючи на дальше відпруження між Заходом і Сходом.

Але в політиці, як і в житті, ролю грає не лише „лінія" й не лише логіка, а також почування. Недавно один швайцарський часопис поставив питання, що відбилося голосною луною у французькій пресі й взагалі опінії. Часопис питав: „Чи Франція хоче вести німецьку гру?" Часопис мав на увазі факт, що з тих схвалених на збільшення зброєнь НАТО 900 мільйонів долярів, сама Західня Німеччина зобов'язалась в п л а тити 40%. Чи на те де Ґолль відтягав Францію з НАТО, щоб, замість американської геґемонії в НАТО, прийшла німецька? Напевно ні, бо де Ґолль завжди мав на увазі першорядне значення Франції в европейському укладі сил.

На сторінках „Фіґаро" цієї теми торкається ген. Бетуар, з усією рішучістю заступаючи думку, що поворот Франції до НАТО не зраджував би основної ідеї де Ґолля, а навпаки. Поминаючи бо питання геґемонії в НАТО, стоїть ще питання: чи мирна співпраця з совєтським бльоком можлива без мілітарної рівноваги? Відповідь може бути тільки одна: ні. А коли так, то Франція у цій рівновазі мусить мати своє місце й грати свою ролю. Тобто — повернутися до військового союзу НАТО.

Західня Німеччина стала першою промисловою потугою Европи. Її стати на те, щоб своє зближення до Сходу оплатити зміцненням оборонної сили НАТО. Щоб запобігти небезпеці відходу Західньої Німеччини із західнього союзу, Франція готова приспішити політичне об'єднання Европи „шести", проти якого вона завжди мала застереження в ім'я повної своєї суверенности. Але врешті - решт суверенність залежить від оборонної сили, а оборонна сила не може полягати у власних кількох атомових бомбах без „американської парасолі". Коли ж ця „парасоля" залежить від НАТО, то в НАТО Франція мусить грати свою ролю.

Так німецько - совєтський договір викликає зовсім протилежну реакцію від тієї, яка виглядала назверх: Західня Німеччина, нормалізуючи свої зносини з СССР, одночасно збільшує видатки на потреби НАТО і приспішує політичне об'єднання Европи. Вона бо належить до західнього бльоку, як і Франція. І цього ми не сміємо забувати в нашому ставленні до політики Брандта.

Безперечно, Москва виграє німецькі позики й німецьку допомогу в розбудові своєї дуже бідної економіки. Але одночасно стаються речі корисні для Заходу, про які мова була вище. Властиво виграють тут обидві сторони. Програємо лише ми. Бо ми... слабші.

Ми програємо збільшення престижу Москви, що вона використає проти поневолених нею народів. Програємо ми й те, що світ далі йтиме по лінії коекзистенції, а це означає повну іґнорацію чи просто замовчування національного питання. Програємо й багато в площині українських інституцій у Західній Німеччині.

Може виграємо щось у ділянці спрямування польської громадської думки на стабільність західніх кордонів і зменшення мрій про поворот на схід. Може відпруження між Бонном і Прагою знову зменшить тиск Москви на Чехо - Словаччину. Так можна називати дальші моменти — наскрізь неґативні й теоретично позитивні.

Ясно одне: жадна політика не може зводитися тільки до неґативного становища, навіть еміґраційна. Не зважаючи на всі виграші Москви, нам треба знайти способи дальшої позитивної дії у світі й на Рідних Землях. Можливе це було б тільки при спільній і серйозній аналізі нового положення. Вит-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В. С-ко

СПОМИНИ ХРУЩОВА

(3)

Таємницю хрущовської заяви, в якій він рішуче відпекується від авторства своїх споминів, розкрили закордонні кореспонденти в Москві. В листопаді „Ню Йорк Таймс" повідомив, що Хрущова викликав був до Кремлю з його підмосковської „дачі" голова партійної контролі ЦК КПСС, старий чекіст Арвід Пельше і в рішучій формі „запропонував" підписати таку заяву. Хрущов підписав, але це, очевидно, не виключає авторства його спогадів, писаних ним самим чи, найпевніше, записаних з його слів. А після візити у Пельше Хрущов опинився в кремлівській лікарні з легким ударом серця.

Третя частина спогадів колишнього „прем'єра" СССР в значній мірі присвячена смерті Сталіна і боротьбі його наслідників, „вірних сталінців" за його кривавий трон. У тій безжалісній, насиченій інтриґами боротьбі далеко в тінь відходять методи і практика сумної слави „Коза Ностри". Кремлівська „Коза Ностра", портрети учасників якої прикрашали всі установи і школи Совєтського Союзу, діяли, очевидно, в куди ширшому маштабі, амбіції мали незмірно більші, а ціль їх була „світова революція" і „щастя для всіх трудящих".

В останніх роках життя Сталіна найближчою біля нього фігурою, його правою рукою була людина, що, при інших обставинах, могла б стати для психологів і психіятрів надзвичайно цікавим об'єктом дослідження як феномен зла, аморальности, підступства. Його заспиртовану в баньці голову, поруч з головою Сталіна, варто було б тримати для всіх наступних поколінь, як вічну пригадку, як символ ленінсько - марксистського варіянту комунізму, будованого на одній шостій частині земної кулі.

Це був Лаврентій Берія, грузин, в молодості соціял-демократ, що, після революції ставши членом компартії, зумів заімпонувати Сталінові, написавши наскрізь фальшиву його біографію. Сталін стягнув Берію з Кавказу до Москви, де поставив на чолі НКВД. І на тому пості, відслуживши Сталінові 15 років, це був Берія, який, розгадавши психіку свого вождя, допоміг йому розгорнути з його „соратниками" нечуваний в історії людства терор, розбудував для мільйонів людей табори смерти і запровадив широку практику депортацій. В 1946 р. він, перший із шефів секретної поліції, став повноправним членом Політбюра.

Спершу Берія заімпонував Хрущову, з яким „прем'єр" найтісніше с п і впрацював. „З ним, — згадує Хрущов, — було приємно поговорити і пожартувати, але згодом я відчув у ньому зловісну особу і лицеміра". І напевно також, треба додати, відчув до нього Хрущов заздрість.

З приїздом Берії традиційні обіди у Сталіна, на які запрошувано його найбільше довірених осіб і які, згідно з грузинською традицією, тривали по 6-7 годин, обернулись, згадує Хрущов, на своєрідні пияцькі змагання: хто більше вип'є. Світлана Алілуєва, яку на ці пиятики не запрошувано, пише, що батько її пив не багато, і то лише кавказькі вина.

Жадоба влади зростала у Берії одночасно із дружбою з Сталіним. Але водночас зростала його aроґантність і зневага та ненависть до всіх інших. „В моїй пам'яті, — каже Хрущов, — залишився його улюблений вислів: „Слухай, дай мені його (тобто несимпатичну йому особу) на одну лише ніч, і він признається, що він — король Англії".

В період наступу німців (1941 р.), коли Сталін утрачав силу волі і контролі, Берія став найбільшим пострахом населення СССР і партії. Сталіна оточили, як обслужний персонал, грузини, груди яких оздоблювались орденами за якісь фантастичні подвиги.

„Після війни, — пише Хрущов, — Сталін почав боятись Берії. Я не знав причини цього страху, але пізніше, коли беріївський апарат нищення людей був розкритий, стало ясно: Сталін зрозумів, що так, як кожного іншого, Берія міг зліквідувати і його самого".

Якось під час чергового довгогодинного обіду Сталін, вже на доброму підпитку, оглянув усіх гнівним поглядом і запитав: „Чому я оточений грузинами?!" — Берія негайно зареаґував: „Товаришу Сталін, ці люди ваші вірні слуги". — Сталін невдоволено буркнув: „Чи це значить, що росіяни не віддані мені люди?". — „Ні, — відповів Берія, — я цього не кажу. Але особи біля вас — усі льояльні слуги". — Сталін закричав: „Я не потребую цієї льояльности! Геть з цими людьми!"

Сталін старівся з кожним тижнем. Він уже не розумів виразно, що навколо діється. Але він перестав довіряти навіть найближчим охоронцям - чекістам. За обідом, звертаючись до сусіда, він припрошував: „А покуштуйте ось оце!" — і щойно після того брався до тої страви.

В 1949 р., після масового винищування і депортацій на Україні „німецьких коляборантів", до яких зараховувано всіх, хто мав бодай найменші контакти з німцями, після жорстокої „чистки" всіх, хто залишався на окупованих німцями теренах, Хрущов, що керував усіми тими масовими операціями, знову вернувся до Москви. Звичайно, про той період на Україні у своїх споминах він ані словом не згадує.

Хрущов припускає, що Сталін викликав його до Москви, щоб збалянсувати впливи Берії - Маленкова, здогадного наступника Сталіна. „Він, — пише Хрущов, — хоч часто мене критикував, ставився до мене добре і підтримував мене в моїх конфліктах з цими обома.

Тим часом після смерти Жданова почалася жорстока чистка в Ленінграді. На волоску зависло життя „ждановської тройки" — Кузнєцова, Вознесенського і Косиґіна. Цією „тройкою" тоді ще молодих людей Сталін нібито хотів замінити в Москві свою „стару ґвардію". Але Берії вдалося захитати до них довір'я Сталіна, переконавши його, що вони „заражені російським націоналізмом". Наказ про розстріл перших двох підписав з іншими членами Політбюра також Хрущов. Таку практику „колективних вироків", пише він, — з а п ровадив Сталін з-перед кількох років. Косиґін, як казали, „витягнув щасливий льотерійний квиток".

Окрему увагу присвячує Хрущов „змові кремлівських лікарів", переважно жидів, що нібито в 1948 р. вкоротили життя Жданова і плянували в 1952 р. отруїти Сталіна. В зв'язку з цим підготовлюваним процесом почалися масові арешти і екзекуції жидівських лікарів, письменників, театральних діячів. Причини цього процесу називає Хрущов „нез'ясованими", але припускає, що мав він бути прелюдією ґрандіозної чистки, націленої також проти Берії, Маленкова, можливо, самого Хрущова і багатьох інших партійних вельмож. Після в и т е р еблення „славної ленінської ґвардії" і своїх „соратників", яким перестав довіряти, він хотів цілковитої зміни свого найближчого оточення.

Цим твердженням Хрущов, очевидно, хоче представити себе також як потенціяльну жертву тирана. Характеристичний деталь: маршал Конєв, що саме в той час перебував у шпиталі, щоб вислужитися перед Сталіним, вислав до нього листа, в якому скаржився, що, мовляв, дають йому лікарі ті самі медичні препарати, від яких нібито загинув Жданов.

У середу 4 березня 1953 р. московське радіо оповістило, що Сталін мав крововилив у мозок. Через два дні після того проголошено, що Сталін помер.

Ще 28 лютого на черговому обіді, що тривав до шостої години рано, Сталін, уже досить п'яний, жартівливо ляпав долонею Хрущова по череву і з підкреслено українським акцентом, що його вживав, коли був у доброму гуморі, називав його „Микитою".

В суботу 7 березня Сталін був уже непритомний і напівспаралізований. В такому стані охоронці - ч е к істи знайшли його на підлозі його спальні. Від його ліжка не відходили Берія, Маленков, Каґанович, Булґанін і Хрущов. Ніхто нікому не довіряв, і кожний прагнув влади.

Останні хвилини життя Сталіна його дочка Світлана і Хрущов описали по-різному. В хвилину прояснення свідомости, — пише Хрущов, — він „лівою рукою, якою ще міг ворушити, потиснув кожному з нас руку". Світлана Алілуєва пише, що в ту хвилину „він розплющив ліве око і обвів ним усіх присутніх поглядом ненависти. Він умирав дуже

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Чорт-патріот

Що в наші часи не так легко св. Миколаєві виконувати чудотворні обов'язки, про це хай засвідчить вам дійсна-найдійсніша подія, що сталася минулого року в одній українській парафії, не скажу — в якій, католицькій чи православній, щоб мені хтось, борони Боже, не закинув, що я ширю релігійну нетерпимість" або якусь іншу дискримінацію саме в такий час, коли на сторінках „Свободи" продовжується такий благородний діялог „Католика" з „Православним".

Отож, у навечір'я празника св. Миколая влаштовано у тій парафії традиційну зустріч вище згаданого Чудотворця, сполучену з роздачею дарунків так званим чемним діточкам. Зустріч почалася так, що за сценою церковний хор заспіває „О, хто, хто Миколая любить", потім з'явились на сцені, під рясні свисти публіки, два розкішні Янголи, з довгими крилами і в коротких суконках, до речі — солістки місцевого церковного хору, які, солодко усміхаючись, задзвонили в дзвіночки, передвістуючи появу Небесного Гостя.

Градом оплесків і радісними вигуками зустріла шкільна авдиторія вхід св. Миколая, — знак, що тут, на цій залі, всі його люблять. Чудотворець сказав декілька слів привітання англійською та українською мовами, бо це був Миколай Двомовний, а тоді почалася, нетерпеливо вичікувана дітками, роздача дарунків.

І тоді саме почався клопіт... Виявилось, між іншим, що небесна пошта також працює двома мовами: одні даруночки були заадресовані англійською мовою, і з тими Янголи не мали жадної проблеми — гладко й безперебійно доручали їх адресатам. Але, як на біду, попадалися посилочки, заадресовані по-українськи, і тут крилаті асистентки св. отця Миколая виявились безрадними та й безпомічними, бо українського не знали, як то кажуть, ні в зуб ногою! Не багато допомогла особиста інтервенція самого Миколая, тут народженого, українсько - американського ветерана, який, щоправда, колись у дитинстві — як сам до того признався, — „лизнув" трохи українського, але потім — забув.

І ви знаєте — хто врятував ситуацію?.. Чорт! Не так чорт, як малий Чортик-Олесь, синок найновіших наших скитальців з Арґентини, що приїхав сюди з своїми батьками два роки тому і привіз настільки достатнє знання української мови з Південної Америки, що міг цілком легко виручити заклопотаних Янголів, і роздати малятам всю українськомовну пошту. За те дістав публічну подяку від місцевого о. пароха, що на закінчення цієї симпатичної імпрези виступив з короткою промовою, подякував усім виконавцям програми, а Чортика-Олеся окремо похвалив, ставлячи його за приклад учням суботньої школи.

— Так то буває в наші часи, — сказав дотепно о. парох, — де ангел не може — там чорта пішле...

Ґкер

Іван Смолій

НА МЕЖІ ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

(4)

Є місця в творі, де епічний розмах полонить, де картини набирають монументальних розмірів. Справді монументальний виходить у Загребельного дід Родим, творець поганських божків. Незабутні картини мандрівки турів. А двобій тура Бутеня з молодим Рудем — прекрасний барельєф на фронтальну стіну українського монументального стилю, що тут знайшов свою нову маніфестацію. Це й найвищий осяг автора. Радогость з її поганськими храмами якось казково легка, щоб назвати картину монументальною, але поява княжої дружини і битва між нею і радогощанами — це вже яскраві монументальні полотна. Монументальним розмахом віє від княжого Києва, такий же опис змагу київських п'яниць чи гульби на весіллі князя Ярослава. І не знайти досі нічого подібного в українській літературі, як опис тріюмфального повороту василевса Василія з походу на болгар.

Є ще й інший аспект, який надає „Дивові" окремої ваги, а це інтелектуальне наснаження твору, його інтелектуальний багаж. В українській літературі це велика дорогоцінність і рідкість, слідна у небагатьох творців (І. Франко, Л. Українка). У своєму творі „Український радянський роман 20-их років" З. Голубєва відмітила, що в тому періоді помітна „відсутність інтелектуалізму, передової думки, філософських узагальнень, глибоких соціяльних спостережень і висновків".

Сьогодні інтелектуалістичний роман, такий модний на Заході, став дійсністю і в українській літературі. Згадати хоч би повість В. Дрозда „Катастрофа". Інтелектуально на вищому рівні стоять сьогодні персонажі О. Гончара. Крім натуги почуття відчувається силу думки в поезії Л. Костенко, І. Драча, Вінграновського. Блискучою з цього погляду стала й наша літературна критика та публіцистика на рідних землях.

У Загребельного відчувається з перших сторінок свідомість приналежности до кляси інтеліґенції, хоча ця свідомість затьмарена настановою на пролетарське походження: „Ми тільки вдаємо інтелеґентів. А власне, хто ми? Діти робітників, селян. Така і вся країна. Все починалося з самого початку, на голому місці". (II) В двадцятих роках це була правда, але в шістдесятих це вже неправда, яку можна підтвердити самим твором автора „де герой, Борис — син професора університету. Пролетарського походження тут не причепиш.

Правда, висловлюються оті інтеліґенти, з їхньої ж чи автора вини, не дуже блискуче. Ось зразок їх дискусії: „Екзистенція буття, — зі смаком повторив інженер. — Ти повинен вивчати французьку, щоб в оригіналі читати Сартра і Камю, — не втерпів, щоб не кольнути Отава. — Цікаво, скільки знаєш іноземних мов ти? — поцікавився лікар. — Скільки треба, стільки й знаю, — відповів Отава . . ."

Інтелектуальний д в о б ій між німецьким візантологом професором Шнурре і київським професором Гордієм Отавою не позначений якимсь надзвичайним блиском чи оригінальністю думки, але спроба саме такого змагу між двома противниками х а р а к теристична, в нашій літературі це новина.

Більша інтелектуальна вагомість твору була б природньою ще й тому, що в ньому мова про найбільшого інтелектуаліста отих часів, князя Ярослава, батька „Руської Правди", славного з своїх широких зв'язків і споріднень з европейськими королівськими дворами, відомого із свого залюблення в книгах, адже й сьогодні історики та археологи шукають його унікальної бібліотеки, і названо його в історії Мудрим.

На жаль, у творі про зв'язки Ярослава із Заходом, крім неприхильної згадки про першу жінку Ярослава, чешку Анну, панує залізна заслона. Інгігерді, дочці свейського короля, імпонує Ярослав не розумом і освітою, а владою, контакти князя з варягами символізовані грішми і силою, тобто, хто дужче потисне руку противника при вступному вітанні. Нову віру, християнство, розцінює князь утилітарно, як засіб зміцнення влади. Зглиблення ним нового вчення зводиться вкінці до читання „Псалтиря", щоб знаходити в ньому подібності до своєї долі та пророцтва на майбутнє. Поступово в Загребельного постать князя набирає прикмет не мудрости, що пов'язана органічно з справедливістю і чесністю, а хитрости й проворности. Так хитро, руками новгородського н а місника Коснятина, ніби нічого про те не знаючи, позбувається він суперників, братів Бориса і Гліба, а далі володіє, винищуючи противників при помочі свого „нічного боярина", простака і хама Ситника, який розвів сексотську сітку по всій країні від Новгорода до Тмуторокані, від Галича по Волгу. Читачеві приходять тут мимоволі на думку нічні наради недавнього „мудрого вождя" з своїм нічним боярином, Берією.

Всяку атмосферу культурности на княжому дворі і в його близькому оточенню розвіює крім цього хама ще й другий подібний тип, княжий блазень Бурмака, вульґарний, примітивний філософ-мудрагель, який користується ласкою князя, з функціями приймати від князя ляпаси і проголошувати інколи критику княжих діл, щоб так показати народові мудрість і, сказавши по-модерному, демократичність володаря.

Підсвідомо, навіть того не помічаючи, створив тут Загребельний персоніфікацію отих сучасних Бурмак, що, об'єднані в спілках письменників СССР, їдять рештки з кремлівських столів, отримуючи в нагороду ляпаси і інколи право критикувати.

Найповніше змальований у романі інтелектуальний і мистецький світ півдня — Візантія. Але як не дивно, контакт князя Ярослава з цим світом поверховний. Його читання, мабуть, твору василевса Василія Македонянина „Про управління державою" викликає в князя отакі медитації:

" . . . Простий люд байдужий до влади. Вона йому ні до чого. Він би й державної єдности і незалежности не мав, аби не князь. Тож хай буде вдячний князеві . . .

Така лінія поведінки!

. . . Якщо поможеш комусь, то один буде вдячний, а сто невдоволених. Якщо ж заподієш одному зло, то невдоволений буде тільки один, а сто радітиме, бо в кожного неодмінно знайдеться сотня ворогів.

Така лінія поведінки!

Діла твої повинні бути огромні навіть тоді, якщо злочини будуть огромні. В історії кожної землі є достатня кількість сторінок ганебних і жорстоких. Окрім землі твоєї. Якщо й було колись у нас ганьба або жорстокість, то слід пустити її в непам'ять! А то запрагне згадувати — відбити охоту.

Така лінія поведінки!" (560).

Знов же, того не помічаючи, бо творчих процесів не все сконтролюєш, підсунув тут автор князеві думки зовсім не його. Не так думав самостійний, незламний, мудрий володар, який твердо і без страху сидів на престолі, який пройнятий був до

(Закінчення на стор. 3-ій)

СОЮЗОВЦІ! ЦЬОГОРІЧНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ ПРИНЕСЛА ДОСІ 4.927 ЧЛЕНІВ. ЩЕ ТІЛЬКИ 1.073 ЧЛЕНІВ БРАКУЄ ДО 6,000. ДОКЛАДІТЬ УСІХ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОПОВНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА, ЩОБ З ПОВНИМ УСПІХОМ ЗАКІНЧИТИ ЦЕЙ КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

19 священиків Стемфордської Єпархії підписали листа до Папської Делеґатури

Вашингтон, Д. К. — Під час демонстрації мирян Української Католицької Церкви у Вашингтоні перед будинком Папської Делеґатури 5 грудня 1970 р., українська делеґація передала кілька петицій першому секретареві Делегатури. Одну з них, яку повністю публікуємо, підписали 19 священиків Стемфордської Єпархії:

„Ваша Ексцеленціє!

Ми, нижче підписані, священики Стемфордської Єпархії, позволяємо собі виявити нашу турботу серед критичних часів, які переживає Українська Католицька Церква на американському континенті. Тому прохаємо взяти під увагу слідуюче:

1. Від кількох років серед мирян Українського обряду поширилась з великою швидкістю ідея патріярхату і консеквентно автономії Української Католицької Церкви на підставі декретів Ватиканського Собору II.

2. В днях від 29-го вересня до 4-го жовтня 1969 року, з нагоди посвячення Собору Святої Софії в Римі, всі українські владики, за виїмком одного, зібралися на Святім Синоді під проводом нашого Верховного Архиєпископа Їх Еміненції Кир Йосифа.

3. Рішення цього Святого Синоду були широко опубліковані у всій українській пресі, по всіх континентах Вільного Світу і вірні уважають їх законом, а єпископи наші їх не проголошують.

4. Зволікання введення в життя постанов Синоду спричиняють щораз то більше напруження серед мирян і це напруження зближається до критичної фази, наслідків чого ми не можемо сконтролювати.

5. Помимо нашої успокоюючої акції серед вірних, повірених нашій душпастирській опіці, ми не всилі здержати того процесу без співпраці наших Владик, які чомусь мовчать. Їхню мовчанку ми не всилі зрозуміти.

6. Знаючих наших вірних, ми можемо щиро посвідчити, що їхня акція є спонтанним і подивугідним явищем у відродженні і зміцненні нашої Церкви, і кривду зробив би той, хто твердив би, що ці прояви є інспіровані ворогами Бога і Церкви.

7. Ми глибоко стурбовані тою цілою ситуацією і почуваємося безрадними, і тому через Вас складаємо ту нашу журбу на руки Христового Намісника".

Цього листа-петицію підписали: о. Володимир Андрушків, о. Климентій Прийма, о. Любомир Мудрий, о. Николай Вояковський, о. Володимир Гавліч, ЧСВВ, о. Павло Теодорович, о. Іван Мак, о. Андрій Назаревич, о. Ярослав Шуст, о. Михайло Курило, о. Николай Дереш, о. Зенон Павлович, о. Петро Огірко, о. Богдан Смик, о. Юрій Гнатишак, о. Лев Ліщинський, о. Богдан Волошин, о. Онуфрій Волянський, о. Михайло Горошко.

Баль української преси — атракція сезону

(сс) — Діловий Комітет для підготови першого в ЗСА Балю Української Преси відбув кілька засідань і заплянував наступне засідання після Різдва. Поодинокі комісії Комітету працюють наполегливо і роблять усі можливі старання, щоб Баль випав якнайкраще.

Згідно з інформаціями, які наспівають до Фінансової Комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій і Секретаріяту Спілки Українських Журналістів Америки, Баль Української Преси викликав уже тепер широке зацікавлення серед нашого громадянства. Покликуючись на вже надруковані інформації, чимало громадян висловлюють признання, що цей Баль заплянований під гаслом вшанування українських робітників пера і наближення до молоді. Студентські і молодечі організації, як нас інформують, заповіли масову участь своїх членів у цьому Балі, висловлюючи задоволення з того, що ціну квитків для молоді знижено до 3 долярів.

Зокрема велике зацікавлення викликав Конкурс на Кралю і Князівни Української Преси, доказом чого, серед іншого, є те, що Редакції поодиноких студентських і молодечих журналів і сторінок зголошують своїх кандидатів на Конкурс.

Діловий Комітет для підготови Балю Української Преси одержав кілька запитань, які несподіванки чекають учасників імпрези. Цього Комітет не зраджує, бо коли б були оприлюднені всі подробиці програми Балю — несподіванок не було б.

Однак є одна справа, про яку в пресі дотепер не писалося, а про яку варто згадати: під час Балю буде влаштована Виставка Української Преси, на якій повинні бути заступлені усі наші періодичні видання в цілому світі. Якщо котрась з Редакцій бажає бути репрезентованою на цій Виставці спеціяльним своїм виданням, то матеріяли слід надсилати до голови СУЖА на адресу: Mr. M. B. Dolnycky, 7803 Desen Drive, Lanham, Md. 20801.

ДОЇЗД ДО ГАНТЕР КОЛЕДЖУ НА КОНЦЕРТ

На запитання бажаючих, як поїхати на Український Концерт в Гантер Коледжі, що відбудеться в неділю 20 грудня о 4 г. по полудні, інформуємо про доїзд до того коледжу: з долини міста можна їхати підземкою IRT Lexington Avenue, лінія ч. 6, до зупинки "68th Street". Не брати „експресу", лише „льокальну" підземку. Адреса Гантер Коледжу: 695 Парк евню, біля 68 вулиці.

БЕЗДІЯЛЬНІ ФОТОАПАРАТИ

Навіть у обласному центрі, в м. Запоріжжі, дописувач до „Культури і Життя" з 13 грудня, не зміг знайти потрібних приладів для фотографування. „Спробуй купити у нас в районі папір ч. 3 або плівку, не купиш!" Дописувач повідомляє, що його фотоапарат, як і багатьох його знайомих, лежить бездіяльним через погане постачання фотоматеріялами. У київській пресі стрічаються запити читачів на зразок, де купити вила, де купити голки тощо.

НА МЕЖІ ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

глибини вченням нової віри про любов і милосердя, який щиро клав на собі знам'я хреста, а доні в посагу дав священну книгу, на яку присягали століттями французькі королі, який збудував сотні церков, дбав про освіту народу, проводив справедливі суди, бо його ж перша книга „Руська Правда"! Тут і не візантійська лицемірність і не ранній маккіявелізм. Тут Загребельний підхопив геніяльно совєтську дійсність, її моральну філософію.

Така лінія поведінки типова сучасним совєтським партійцям і бюрократам, на жаль, творцям слова, які, як ті в'юни, в'ються між правдою і брехнею, між директивами партії і власною совістю, між добром народу і особистою вигодою, стаючи у позу освічених циніків, що блискучими словами прикривають свою нікчемність або з брутальною одвертістю пишуть: „Якщо поможеш комусь, то один буде вдячний, а сто невдоволених. Якщо заподієш одному зло, то невдоволений буде тільки один, а сто радітиме, бо в кожного неодмінно знайдеться сотня ворогів!"

А про прозоре виправдання злочинів Сталіна в кінцевій медитації про „діла огромні" хай читач зробить собі висновки сам.

Підійшовши до межі великої літератури, тієї межі П. Загребельний не перейшов. Щоб перейти її, треба не лише таланту й інтелектуального багажу, треба найперше творчої щирости і правди, треба шляхетної, відважної душі Шевченка, щоб неправду не прикривати і виправдувати діялектикою історії. (А хто запригне згадувати — відбити охоту!) Треба творчої свободи, про брак якої так драматично й переконливо розказав недавно А. Кузнецов у своїй щирій сповіді.

П'ятдесят з гаком років існування совєтської літератури, не зважаючи на величезні зусилля уряду і гойні дари для творців, адже упривілейованість совєтських письменників відома, не принесли жадного великого твору, поки не знайшлося людини, яка в цих обставинах вирішила писати безстрашну правду і саму правду, у згоді з своєю совістю. Сьогодні вона дала початок новій великій російській літературі — це лавреат Нобеля, А. Солженіцин.

В нашій літературі цей порив пролунав трагічним окликом В. Симоненка, який оце своє духове переродження відчув з пророчою величністю, як удар грому в свої груди. А про те, як на наших очах проходить понура операція ламання хребтів нашим потенційним творцям новітньої великої української літератури — про це писати зайво.

(Кінець).

Ще до ювілею Теодора й Марії Федоришиних

У 'звязку із дописом п. н. „Золотий ювілей Теодора і Марії Федоришиних", що був надісланий із Міннеаполісу і надрукований в ч. 191 „Свободи" з 21 жовтня ц. р., просять спростувати, що під час ювілею не було ніякої збірки на УНДім у Міннеаполісі і що присутні гості не складали на ту ціль 500 дол. Як звичайно водиться при таких святкуваннях гості склали для ювілятів свої подарунки в копертах і Ювілята передали ці складені для них гроші їхній доньці, яка і влаштовувала сама цей бенкет й оплачувала залю. З нагоди свого ювілею панство Теодор і Марія Федоришини не забули також і про народні цілі і склали від себе 500 долярів на Церкву і 200 долярів на будинок Українського Народного Дому. Ще давніше, як громада купувала цей будинок, вони склали окремо поважну суму грошей.

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

ЗАКЛИК ДО СЕКРЕТАРІВ І ОРГАНІЗАТОРІВ УНСОЮЗУ

В ЦЬОМУ РОЦІ МИ ЗАБЕЗПЕЧИЛИ В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДНІМ СОЮЗІ МАЙЖЕ П'ЯТЬ ТИСЯЧ НОВИХ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ, ЗБІЛЬШУЮЧИ НА ДЕСЯТОК МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОЛІ ЇХ І ЇХ РІДНИХ. НАМ ТРЕБА ПРИДБАТИ В ЦІМ МІСЯЦІ ЩЕ БОДАЙ ОДНУ ТИСЯЧУ НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЩОБ ЗАКІНЧИТИ ЦЕЙ РІК НОВИМ, ВЕЛИКИМ ОРГАНІЗАЦІЙНИМ УСПІХОМ.

ТОМУ ЗАКЛИКАЄМО ВАС ДОКЛАСТИ В ЦИХ ОСТАННІХ ДНЯХ РОКУ ЩЕ БІЛЬШЕ НАПОЛЕГЛИВОСТИ ТА ПРАЦІ, ЩОБ ЗДОБУТИ ЦЮ ТИСЯЧУ ЧЛЕНІВ. А ЗДОБУТІ АПЛІКАЦІЇ НОВИХ ЧЛЕНІВ ПЕРЕСИЛАЙТЕ НЕГАЙНО ГОЛОВНІЙ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ, ЩОБ ВОНИ НАСПІЛИ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ РОКУ.

НАШИМИ СПІЛЬНИМИ СТАРАННЯМИ ТА ПОСВЯТОЮ МИ НА ЩАБЕЛЬ ВИЩЕ ПІДНІМЕМО НАШУ УСТАНОВУ НА ЇЇ ШЛЯХУ ДО СТОТИСЯЧНОГО ЧЛЕНСТВА ТА ДО СТОРІЧЧЯ ЇЇ ІСНУВАННЯ!

Український Народний Союз
Організаційний Відділ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого

бл. п. д-ра мед. БОГДАНА ПАНЧУКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СУБОТУ, 26-го ГРУДНЯ 1970 р., о год. 12-ій вполудне в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж., та

в ПОНЕДІЛОК, 28-го ГРУДНЯ 1970 р., о год. 6:30 рано в Катедрі СВ. МИКОЛАЯ в ЧИКАГО, Ілл.

Про участь в Богослуженнях та молитви просять

ДРУЖИНА, БРАТ і РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в середу, 16-го грудня 1970 р. упокоївся в Бозі по довгій і тяжкій недузі, на 49-му році життя
наш Найдорожчий Син, Чоловік, Тато, Зять, Брат, Племінник Двоюрідний Брат, Вуйко і Шваґер
МҐР. ПРАВА, ДИПЛОМАТІЇ І ПОЛІТИЧНИХ НАУК

бл. п.

БОРИС МАКАРЕНКО

нащадок Чорноморських Козаків, народ. в Празі, Чехословаччина.

Член ОУН, учасник походу на Україну 1941 р., визначний діяч українського студентського життя, голова і довголітній член Управи Української Академічної Громади в Празі, діяч НОУС-а, член управи ЦЕСУС-а та учасник Міжнародніх Студентських З'їздів як український делеґат.

ПАНАХИДИ — в суботу і неділю, 19-го і 20-го грудня 1970 р. в похоронному заведенні McNerney Burnadz, 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН — в понеділок, 21-го грудня 1970 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до Української Православної Церкви св. Вознесіння, 635 Broad Street в Клифтон, Н. Дж., о год. 9:30 ранку — Заупокійна Літургія буде відслужена о. Протопресв. Теодором Форостієм і о. М. Глинським, а відтак на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Неймовірним горем прибиті:

мама — абс. філ. МАРІЯ, вдова по бл. п. ПЕТРОВІ МАКАРЕНКОВІ
дружина — ГАННА з дому ДЕХІВ
сини: РОМАН і ПАВЛО
теща — АННА ДЕХА
шваґрова — МАРУСЯ БУДАК з родиною
сестра — д-р мед. ЛЮДМИЛА, вдова по бл. п. інж. ВАСИЛЕВІ ПОЧИНКОВІ (Венесуеля)
сестра — дипл. екон. і пол. ГАЛИНА з чоловіком проф. інж. ІВАНОМ ЛОБАЄМ
тітка — проф. МЕЛЯНІЯ з чоловіком інж. Т. ПУХАЛЬСЬКИМ
двоюрідні сестри: ВАЛЕНТИНА БОЖОК з родиною (Австралія)
д-р філос. АЛЛА р. ПУХАЛЬСЬКА з чоловіком д-ром Д. К. ГОЛЛ з дітьми
племінниці: арх. ЛЮБА р. ПОЧИНОК з чоловіком інж. ВАСИЛЕМ КАМПСЬКИМ
ДАНА ПОЧИНОК
мґр. музики МАРІЯ ЛОБАЙ
ГАЛЯ ЛОБАЙ
племінник — д-р хемії В. КОРИТНИК з родиною та
вся ближча і дальша Рідня на еміграції і на Рідних Землях

СПОМИНИ ХРУЩОВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тяжко, бо легкою смертю вмирають лише праведні люди"...

Відразу ж після смерти Сталіна постала справа його наступника. В потаємних розмовах і зустрічах членів кремлівської „Коза Ностра" виявилось, що всі вони бояться, щоб до влади не прийшов Берія. Берія гарячково концентрував у своїх руках службу безпеки і, нехтуючи колеґ, зосереджував у своїх руках державну владу. Він виразно підтримував Маленкова, цю безхарактерну, як пише Хрущов, людину, щоб, настановивши його прем'єром, зробити з нього в своїх руках слухняний інструмент.

Згідно з спогадами Хрущова, головну ролю в боротьбі проти Берії відіграв він, переконавши членів Політбюра і маршалів, що вони впадуть першими жертвами Берії, коли посяде він сталінський трон.

Про арештування Берії на засіданні Політбюра вже відомо з „секретної промови" Хрущова на XX з'їзді КПСС. Обвинувальну промову виголосив сам Хрущов, назвавши Берію, як то практикувалось на с т а л інських процесах, „шпигуном, що працював на англійську розвідку, коли був ще секретарем бакінської партійної організації".

Це, очевидно, було нашвидку придумане обвинувачення, яке опізнилось на кільканадцять років. Були ще й інші обвинувачення, зокрема розпалювання Берією в Україні і п р и балтійських країнах „націоналістичних антагонізмів, щоб підмінувати єдність Совєтського Союзу". Після обвинувальної промови Хрущова, в обороні — нерішучій і несміливій — Берії Мікоян. А зворушений Ворошилов заплакав.

Берія, почувши звернені на його адресу закиди, кинувся був до своєї течки, але в цей момент з сусідньої кімнати на чолі з Жуковим, з пістолями в руках вийшло кілька генералів, які його заарештували.

Побоюючись з б ройного втручання військ НКВД, Берію перевезли не в луб'янську тюрму в Москві, де вимордував він сотні тисяч людей, а до бункеру при головній кватирі маршала Москаленка. Сталося це, — пише Хрущов, — у червні 1953 року. А розстріляли його після закритого „суду" в грудні того ж року.

Дальші перипетії в боротьбі совєтської „Коза Ностра" за владу відомі з широкої преси. З тих перипетій колишній каліновський свинопас вийшов переможцем.

ФРАНЦІЯ І НАТО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

рачати енергію на доводження, що „політика Брандта межує з політикою зради" — це даремна витрата часу і зайве зуживання думки.

Ми вище навели думки ген. Бетуара. Він не таїть, що й його ворушить почуття амбіції, сантимент, який не хоче допустити до виростання Німеччини на першу силу в Европі. Але він шукає виходу, навіть шляхом нової інтерпретації ідей де Голля. Коли б він обмежився протестом, уподібнювався б до е м і ґраційних публіцистів. Авжеж, йому легше комбінувати, як нам, бо можливості Франції інші, більші від українських.

Але в ділянці думки — межі дуже невиразні й дуже дискусійні. Тут покласти заборони важче, і в цьому наші можливості. Але здійснити їх маємо шанс тільки при спільному духовому й інтелектуальному зусиллі. А воно можливе тоді, коли усунути перешкоду уявної непомильности й фальшивої віри, що всі принципи й методи вже устійнені давно, і що лишається тільки прийняти те, що я вигадав колись. Життя живе, у ньому нема нічого остаточного. Тільки смерть. А й смерть фізична не перериває дії та еволюції ідейного чинника. Найкращим цього — еволюція думок де Голля, яку проповідує ген. Бетуар.

Т. Дж.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНДРІЙ ПЕРЕТЯТКО, довголітній член Відд. 361, Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, помер 1 вересня 1970 р. на 68-му році життя. Покійний народився в листопаді 1901 року в селі Грусятичі в Україні, і став членом УНСоюзу в 1935 році. Залишив у смутку дружину Анастазію, сина Степана, дочку Марію та сестру Катерину та їхні родини. Похорон відбувся 5 вересня 1970 р. на цвинтарі св. Реймонда в Ню Ню Йорку.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Вишиваний, секр.

ІРЕНА ГНАТІВ, членка Відд. 76, Б-тва св. Ів. Хрестителя в Ньюарку, Н.Дж., померла вересня 1970 р. на 48-му році життя. Покійна народилася в 1922 р. в Стояновi, Зах. Україна і стала членкою УНСоюзу в 1969 році. Залишила у смутку мужа Василя та синів Романа й Юрія. Похорон відбувся 12 вересня 1970 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Салабун, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 20-го ГРУДНЯ 1970 р.

АЛЛЕНТАВН, Па. Річні загальні збори Б-ва св. Арх. Михаїла — 147 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Правосл. Центру, 803 Н. Фронт вул., зі звичайним порядком нарад та вибором нової управи. І. Зазворський, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Річні збори Б-ва св. о. Миколая 175-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в приміщенні УНДому при вулиці Мартін. На порядку: звіти чл. Управи, Контр. Комісії, делегатів: Ком. Відд. УНС, УККА і УНДому, вибір нової управи на 1971 рік і делеґатів. Збори відбудуться на півгодини пізніше без огляду на скількість чл. — Я. Вазюк, гол., В. Папіж, прот. секр., І. Смерека, фін. секр., М. Ярема, кас.

СУБОТА, 26-го ГРУДНЯ 1970 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Звичайні загальні збори Т-ва Крим — 485 Відд. о год. 7-ій веч. при всякій присутності членів у книгарні Говерлі, 238 Е. 6. вул. Проситься чл. прибути. — Д-р М. Сидор-Чарторийський, секр.

НЕДІЛЯ, 27-го ГРУДНЯ 1970 р.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Річні збори Т-ва Б. Хмельницького — 137 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Гор. Клюбі. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії та вибір управи на 1971 р. Проситься чл. прибути. — Гр. Пращик, предс., М. Колодруб, кас., Ст. Колодруб, секр.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ОГОЛОШЕННЯ СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ У „СВОБОДІ"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначить окремі шпальти збільшеного Різдвяного числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 3.00
1 цаль через 2 шпальти	5.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ:
ДО ЧИСЛА
за старим стилем до 30-го ГРУДНЯ 1970 року
При замовленні, прошу зазначувати на котрі свята.

Зголошення святочних побажань, **РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ**, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"
83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

З уваги на закінчення біжучого року, Адміністрація просить всі Товариства чи поодинокі особи, що довгують за оголошення, вирівняти їх конечно найдалі

до 20-го грудня 1970 року.

СОЮЗОВІ ДІЯЧІ! За десять місяців 1970 року ми придбали 4,350 членів. Щоб покрити виїмкові, „ювілейні" втрати й успішно закінчити цей конвенційний рік, нам треба 6,000 членів. Допоможіть в останніх двох місяцях придбати ще 1,650 нових членів.

ПРОВЕДІТЬ СВЯТОЧНО РОДИННО, ВЕСЕЛО, СПОКІЙНО

РІЗДВЯНІ СВЯТА на СОЮЗІВЦІ!

В четвер, 24-го грудня 1970 року
Свята Вечеря
з ТРАДИЦІЙНИМИ 12-ма СТРАВАМИ

В четвер, 31-го грудня 1970 року
Зустріч Нового Року
Грає оркестра „Союзівки" під кер. І. БІСКУП
НОВОРІЧНА ВЕЧЕРЯ тільки на замовлення.

У середу, 6-го січня 1971 року
Свята Вечеря
з ТРАДИЦІЙНИМИ 12-ма СТРАВАМИ

Замовлення слати:
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446
Tel.: (914) 626-5641

Name ....
Address ....
....